

ความสัมพันธ์ระหว่างความตระหนักในระบบเสียงและความสามารถในการอ่าน
ภาษาอังกฤษและภาษาไทยของนักเรียนชั้นประถมศึกษา
**The Relationship between Phonological Awareness and Reading
Ability of Thai Students in English and Thai
in Primary Schools of Thailand**

Wei You Fu และ อรุณี อ่อนสวัสดิ์
Arunee Onswad

บทคัดย่อ

งานวิจัยนี้มุ่งหาความสัมพันธ์ระหว่างความตระหนักในระบบเสียงและความสามารถในการอ่าน
ภาษาอังกฤษและภาษาไทยของนักเรียนประถมศึกษาปีที่ 3 จำนวน 424 คน มีแบบทดสอบชุดภาษาอังกฤษ 8
ฉบับและชุดภาษาไทย 7 ฉบับ วิเคราะห์สหสัมพันธ์พหุและสร้างสมการพยากรณ์ความสามารถในการอ่านได้ค่า
สหสัมพันธ์พหุระหว่าง 0.405 ถึง 0.572 มีอำนาจการพยากรณ์ระหว่างร้อยละ 16.4 ถึง 32.8 และพบว่ามีการ
ถ่ายโยงความตระหนักในระบบเสียงภาษาไทยไปยังการอ่านภาษาอังกฤษได้ร้อยละ 8.2 ถึง 14.4

Abstract

This research is aimed at determining a correlation between phonological awareness and English and Thai reading ability. Four hundred twenty-four grade 3 students participated in the study. Research instruments were 8 English subtests and 7 Thai subtests. Multiple regression was employed in data analysis. Multiple correlations were between 0.405 to 0.572 Predictability power were between 16.4 to 32.8 percent. There was transferability from Thai phonological awareness to English reading ability between 8.2 to 14.4 percent.

ความเป็นมาของปัญหา

นักเรียนที่เรียนหนังสือในระบบโรงเรียน นอกจากจะเรียนภาษาไทยเป็นภาษาแม่แล้วยังต้องเรียน
ภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่สองในฐานะภาษาต่างประเทศด้วย นักเรียนในโรงเรียนต่างสังกัดจะเริ่มเรียน
ภาษาอังกฤษในชั้นต่างกัน บางแห่งเริ่มเรียนในชั้นอนุบาล 1 บางแห่งเริ่มเรียนในชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ในขณะที่
บางแห่งเริ่มเรียนในชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 ความสามารถในการอ่านภาษาอังกฤษ ขึ้นอยู่กับความสามารถในการ
อ่านคำต่าง ๆ ปัญหาหลักสำหรับผู้เริ่มอ่านคือจะผสมตัวอักษรต่าง ๆ ออกมาเป็นเสียงของคำได้อย่างไร

ความตระหนักในระบบเสียง (phonological awareness) คือการรับรู้ระบบเสียงในภาษาใดภาษาหนึ่งว่า
คำใด ๆ ที่เปล่งออกมาประกอบด้วยพยางค์แต่ละพยางค์มีเสียงหรือหน่วยเสียง พยัญชนะ และสระใดประกอบ
อยู่ (Goswami, 2000) ยกตัวอย่างเช่น คำว่า “กระตูก” ผู้ที่มีความตระหนักในระบบเสียง จะทราบว่าคำนี้มี 2
พยางค์ คือ “กระ” และ “ตูก” กระ- ประกอบด้วยหน่วยเสียง /k, r, a/ และ วรรณยุกต์เสียงต่ำ ส่วน -ตูก ประกอบด้วย
หน่วยเสียง /d, u, k/ และวรรณยุกต์เสียงต่ำ คนทั่วไปมักจะไม่รู้ หรือไม่มี ความตระหนักในระบบเสียง แต่ผู้
ที่เรียนทางภาษาศาสตร์จะรู้และเข้าใจเป็นอย่างดี (Allor, 2002) การวิจัยเกี่ยวกับการเรียนภาษาอังกฤษเป็นภาษา

ที่หนึ่ง (L1) และการเรียนภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่สอง (L2) ในช่วง 30 ปีที่ผ่านมา พบว่า มีความสัมพันธ์ระหว่างความตระหนักในระบบเสียงและความสามารถในการอ่านภาษาอังกฤษ โดยเฉพาะอย่างยิ่งความตระหนักในระบบเสียงเป็นตัวพยากรณ์ที่สามารถทำนายความสามารถในการอ่านและการสะกดคำศัพท์ภาษาอังกฤษได้ ดังนั้นจึงน่าจะสงสัยว่าความตระหนักในระบบเสียงภาษาไทยของนักเรียนไทยจะสัมพันธ์กับความสามารถในการอ่านภาษาไทยและความสามารถในการอ่านภาษาอังกฤษเพียงใด ตลอดจนมีการถ่วงโยงการเรียนรู้จากความตระหนักในระบบเสียงภาษาไทยไปสู่การอ่านภาษาอังกฤษหรือไม่และความตระหนักในระบบเสียงลักษณะใดส่งผลต่อการอ่านอย่างไร

คำถามวิจัย

1. ความตระหนักในระบบเสียงภาษาไทยและความสามารถในการอ่านภาษาไทยมีความสัมพันธ์กันมากน้อยเพียงใด
2. ความตระหนักในระบบเสียงภาษาไทยลักษณะใดเป็นตัวพยากรณ์ความสามารถในการอ่านภาษาไทยได้ดี
3. ความตระหนักในระบบเสียงภาษาอังกฤษและความสามารถในการอ่านภาษาอังกฤษมีความสัมพันธ์กันมากน้อยเพียงใด
4. ความตระหนักในระบบเสียงภาษาอังกฤษลักษณะใดเป็นตัวพยากรณ์ความสามารถในการอ่านภาษาอังกฤษได้ดี
5. มีการถ่วงโยงความตระหนักในระบบเสียงภาษาไทยไปยังความตระหนักในระบบเสียงภาษาอังกฤษหรือไม่มากน้อยเพียงใด

วัตถุประสงค์ในการวิจัย

การวิจัยนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อค้นหาความสัมพันธ์ระหว่างความตระหนักในระบบเสียงและความสามารถในการอ่านภาษาอังกฤษและภาษาไทยของนักเรียนประถมศึกษาที่เรียนภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่สอง โดยมีวัตถุประสงค์เฉพาะดังนี้

1. เพื่อหาความสัมพันธ์ระหว่างความตระหนักในระบบเสียงภาษาอังกฤษและความสามารถในการอ่านภาษาอังกฤษของนักเรียนประถมศึกษา
2. เพื่อหาความสัมพันธ์ระหว่างความตระหนักในระบบเสียงภาษาไทยและความสามารถในการอ่านภาษาไทยของนักเรียนประถมศึกษา
3. เพื่อศึกษาความสามารถในการถ่วงโยงความตระหนักในระบบเสียงภาษาไทยไปสู่ความสามารถในการอ่านภาษาอังกฤษ

ความสำคัญของการวิจัย

1. ทำให้ได้สาระความรู้เกี่ยวกับความสัมพันธ์ระหว่างความตระหนักในระบบเสียงและความสามารถในการอ่าน ตลอดจนการถ่วงโยงความตระหนักในระบบเสียงจากภาษาไทยสู่ภาษาอังกฤษซึ่งเป็นภาษาที่สองของคนไทย
2. ช่วยให้ครูไทยที่สอนภาษาไทยในระดับการศึกษาขั้นพื้นฐาน สามารถนำไปออกแบบการสอนให้เหมาะสมได้ยิ่งขึ้น

3. ถ้าทราบว่ามี การถ่ายโยงความตระหนักในระบบเสียงจากภาษาไทยไปสู่ภาษาอังกฤษได้หรือไม่ ครู จะสามารถใช้การตระหนักรู้ในเสียงภาษาไทยในการสอนให้นักเรียนเข้าใจการตระหนักรู้ในเสียงภาษาอังกฤษได้ อย่างเหมาะสม

4. ถ้าทราบว่ามี ความสัมพันธ์ระหว่างความตระหนักในระบบเสียงภาษาอังกฤษและความสามารถในการ อ่านภาษาอังกฤษในการเรียนภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่สองของนักเรียนไทยย่อมสามารถประยุกต์ใช้ในการสอน ภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่สองในโรงเรียนระดับประถมศึกษาประเทศอื่น ๆ ได้

นิยามศัพท์

ตัวพยางค์ หมายถึง ตัวแปรย่อยความตระหนักในหน่วยเสียง ได้แก่ การระบุเสียงแรกของคำ การระบุ เสียงท้ายของคำ การบอกเสียงคล้องจอง การตัดหน่วยเสียง รวมทั้งการอ่านตัวอักษรซึ่งใช้ เป็นตัวแปรในการทำนายความสามารถในการอ่าน

ตัวเกณฑ์ หมายถึง ตัวแปรที่ใช้เป็นตัวถูกทำนายจากตัวแปรพยางค์ ในที่นี้ ตัวเกณฑ์ ได้แก่ ความสามารถในการอ่านคำที่มีความหมายและการอ่านคำที่ไม่มี ความหมาย

ความสัมพันธ์พหู หมายถึง ค่าสหสัมพันธ์ระหว่างตัวพยางค์หลายตัวกับตัวเกณฑ์ 1 ตัว เป็นค่าที่แสดงให้เห็น ว่าตัวพยางค์เหล่านั้นร่วมกันอธิบายตัวเกณฑ์ได้ดีหรือไม่ โดยค่าสูงสุดเป็นบวกหรือลบ 1 ค่าต่ำสุดเป็น 0 แต่ค่าที่คาดหวังคือเข้าใกล้บวก 1

กรอบความคิดเชิงทฤษฎี

ความสามารถในการอ่าน

ปัญหาหลักสำหรับผู้เริ่มอ่านคือจะผสมตัวอักษรต่างๆ ออกมาเป็นเสียงของคำได้อย่างไร (Litt, 2003) ซึ่ง Ehri (1998) อธิบายว่าผู้เริ่มอ่านจะอ่านคำต่างๆ ได้ต้องผ่านขั้นตอนต่างๆ ได้แก่ ขั้นแรกเป็นการอ่านก่อน รู้จักตัวอักษรหรือการอ่านจากสิ่งชี้แนะที่รับรู้หรือมองเห็น หรือเป็นการอ่านจากรูปลักษณ์ (logographic) ในขั้นนี้ ผู้อ่านจะต้องจำคำที่อ่านได้โดยการเห็นตัวชี้แนะที่เด่นชัด เช่น ตัวอักษรตัวใหญ่ตัวแรกของชื่อตนเอง หรือจำตัว oo ในคำว่า look ตามที่ตาเห็น ขั้นที่สองคือ การใช้ตัวอักษรบางส่วนหรือเครื่องชี้แนะในการออกเสียง ในขั้นนี้ ผู้อ่านจะใช้สารสนเทศที่เกี่ยวข้องกันระหว่างภาพและเสียง (Grapho-phoneme) ซึ่งโดยทั่วไปอยู่ที่ตำแหน่งแรก หรือตำแหน่งท้ายของคำต่างๆ เช่น ผู้อ่านอาจจะสับสนระหว่าง like กับ look เพราะออกเสียงพยัญชนะตัวแรก และตัวท้ายเหมือนกันและเครื่องชี้แนะทางเสียงจะช่วยให้จำได้ ขั้นที่สามเป็นขั้นใช้พยัญชนะเต็มรูปในขั้นนี้ผู้อ่าน จะต้องจำตัวอักษรต่างๆ ได้ดี จะต้องใช้การสะกดคำและออกเสียงได้อย่างอัตโนมัติ ผู้อ่านที่อยู่ในขั้นนี้จะสามารถ เทียบเคียงคำใหม่กับคำที่เคยอ่านได้แล้ว ขั้นที่สี่คือขั้นรู้จักอักขระอย่างมั่นคง (Consolidated alphabetic) ในขั้น นี้จะใช้การสะกดคำโดยใช้เสียงของตัวอักษรและสระผสมกันออกมาเป็นหน่วยคำหรือการสร้างหน่วยคำ (unitized) และจำได้ทั้งหน่วยคำจากสิ่งที่ตาเห็น ผู้อ่านขั้นนี้จะจำคำแต่ละคำได้เร็วเท่าๆ กับการจำอักษรเดี่ยวๆ ได้จึงสามารถอ่านจากสิ่งที่เห็นและอ่านคำที่ไม่คุ้นเคยแบบเทียบเคียงกับคำที่เคยอ่านได้

ความสัมพันธ์ระหว่างความตระหนักในระบบเสียงกับความสามารถในการอ่าน

การศึกษาหลายชิ้นพบว่าความตระหนักในระบบเสียงมีความสัมพันธ์กับความสามารถในการอ่าน เช่น Huang&Hanley, 1994 ; Muter, Hulme, Snowling & Taylor, 1998 ; Chiappe&Siegel, 1999 ;

Muter&Diethelm, 2001 ; Gottardo,Yan, Siegel &Wade Woolley, 2001 ; Chiappe, Siegel & Gottardo, 2002 ; Gottardo, 2002 และ Lesaux & Siegel, 2003. ผลงานดังกล่าวสรุปได้ว่าการตัดหน่วยเสียงของคำมีความสำคัญต่อความตระหนักในระบบเสียง นอกจากนี้ Muter, Hulme, Snowling and Taylor (1998), Maclean, Bryant & Bradley (1987) Man & Foy (2003) ต่างพบว่า การรับรู้เสียงคล่องจองมีความเกี่ยวข้องกับความสามารถในการอ่าน

การรู้จักตัวอักษรมีความสัมพันธ์สูงกับความสามารถในการอ่าน (Chiappe, Siegel& Gottardo, 2002 ; Lesaux&Siegel, 2003) และมีความสำคัญมากต่อทักษะการรู้หนังสือและความพร้อมในการอ่าน ดังที่ Snow, Burns & Grifflin (1998) กล่าวว่าในบรรดาทักษะเกี่ยวกับความพร้อมในการอ่านนั้นตัวพยากรณ์ที่ดีที่สุดคือ การรู้จักตัวอักษร

ระบบตัวเขียน

มีการอภิปรายอย่างกว้างขวางถึง ระบบตัวเขียน ในภาษาต่างๆ (Katz & Feldman, 1981 ; Frost & Katz, 1987 ; Katz & Frost, 1992 ; Frost, 1992, 1994) ความซับซ้อนในกระบวนการสร้างเสียงมีความแตกต่างกันระหว่างภาษาที่มีระบบตัวเขียนซับซ้อนและระบบตัวเขียนแบบตรงไปตรงมา ในระบบตัวเขียนแบบตรงไปตรงมา เช่น ภาษาสเปน จะมีระบบตัวอักษรที่ตรงกับระบบเสียงตัวอักษร โดยตัวอักษรหนึ่งตัวจะใช้แทนเสียงหนึ่งเสียงอย่างตายตัว ตัวอักษรตัวใดที่เคยใช้แทนเสียงหนึ่งๆ แล้วจะไม่ใช้แทนเสียงอื่นอีก ในขณะที่ภาษาที่มีระบบตัวเขียนที่ซับซ้อน เช่น ภาษาอังกฤษนั้น ตัวอักษรตัวหนึ่งๆ ไม่จำเป็นต้องแทนเสียงใดเสียงเดียว แต่อาจแทนได้หลายเสียง เช่น ตัว ‘t’ ในภาษาอังกฤษสามารถแทนเสียงได้ถึงสามเสียงคือเสียง [t^h] ในคำว่า town เสียง [t] ในคำว่า steak และเสียง [t^l] ในคำว่า sit นั่นคือ เสียงของคำในภาษาที่มีระบบตัวเขียนซับซ้อนจะถูกแปลงตามหลักการของเจ้าของภาษาเพราะว่ามีความไม่คงเส้นคงวาและมีกฎเกณฑ์ที่กำหนดขึ้นเฉพาะกรณีระหว่างความสอดคล้องของตัวอักษรกับเสียง ดังนั้นผู้อ่านจะไม่สามารถสร้างระบบการออกเสียงคำแบบที่เคยพบมาก่อนได้เสมอไป เป็นผลทำให้ผู้อ่านต้องเรียนรู้ระบบตัวเขียนบางคำที่มีกฎเกณฑ์เฉพาะ

ระบบการเขียนภาษาไทยส่วนใหญ่มีความตรงไปตรงมาระหว่างตัวอักษรและเสียง แต่ก็มีการมีกเว้นตัวอักษรบางตัวจะออกเสียงต่างกันเมื่ออยู่ในตำแหน่งต่างกัน เช่น “ร” ในคำ “รับ” ออกเสียง [f] แต่ในคำ “การ” ออกเสียง [n] หรือตัว “ท” เมื่อเป็นพยัญชนะต้นเดี่ยวๆ เช่น “ทาย” ออกเสียง [t^h] แต่เมื่อเป็นพยัญชนะต้นควบกับตัว “ร” เช่น “ทราย” จะออกเสียงเป็น [s]

นักเรียนไทยที่เรียนภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่สองจะต้องรู้จักอักษรภาษาอังกฤษและเสียงตัวอักษรภาษาอังกฤษอย่างแม่นยำ โดยจะต้องเรียนรู้หลักการทั่วไปและเงื่อนไขเฉพาะบางคำเช่นเดียวกับภาษาไทย

การถ่ายโยงการเรียนรู้

ยุทธศาสตร์ที่ได้รับการพัฒนาและใช้ในระบบการเขียนภาษาหนึ่งสามารถถ่ายโยงไปยังระบบการเขียนภาษาอื่นที่มีโครงสร้างคล้ายคลึงหรือแตกต่างกันและมีคุณสมบัติแทนกันได้ ข้อเท็จจริงนี้ชี้แนะอย่างชัดเจนว่าผู้อ่านในภาษาที่มีระบบตัวเขียนที่ซับซ้อนและระบบตัวเขียนตรงไปตรงมาสามารถใช้ยุทธศาสตร์การอ่านคำที่ถ่ายโยงระหว่าง 2 ภาษาได้ นั่นคือ ผู้อ่านที่มีภาษาแม่เป็นระบบการเขียนตรงไปตรงมาจะถ่ายโยงกลยุทธ์การออกเสียงไปสู่ภาษาที่สองหรือภาษาต่างประเทศได้ ในขณะที่ผู้อ่านภาษาแม่ที่เป็นระบบการเขียนที่ซับซ้อนจะถ่ายโยงกลยุทธ์ในการอ่านภาษาแม่ไปสู่การอ่านในภาษาที่สองหรือภาษาต่างประเทศได้เช่นกัน เนื่องจากระบบการเขียนภาษาไทยมีลักษณะที่ซับซ้อน เพราะตัวอักษรบางตัวอาจมีได้หลายเสียงเช่นเดียวกับภาษาอังกฤษ ผู้วิจัยจึงคาดว่า

นักเรียนไทยจะถ่ายโยงกลยุทธ์การอ่านออกเสียงในการอ่านภาษาไทยไปสู่ภาษาอังกฤษ ซึ่งเป็นภาษาต่างประเทศของคนไทยได้

วิธีดำเนินการวิจัย

ขอบเขตประชากร

ประชากรในการวิจัยครั้งนี้เป็นนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 จาก 10 โรงเรียนใน 9 จังหวัดของภาคเหนือตอนล่าง ได้แก่ จังหวัดกำแพงเพชร ตาก นครสวรรค์ พิจิตร พิษณุโลก เพชรบูรณ์ สุโขทัย อุตรดิตถ์ และอุทัยธานี จำนวนรวม 69,473 คน

นักเรียนที่ร่วมเป็นกลุ่มตัวอย่างในการวิจัย

ขนาดกลุ่มตัวอย่างกำหนดโดยใช้ตารางเครจซี่และมอร์แกน (Krejcie & Morgan, 1970) ที่ระดับความเชื่อมั่น (confident level) ร้อยละ 95 และยอมให้เกิดความคลาดเคลื่อนร้อยละ 5 ควรใช้กลุ่มตัวอย่าง 400 คน ในการวิจัยครั้งนี้เก็บข้อมูลนักเรียน 424 คน นักเรียนทั้งหมดเป็นผู้มีเชื้อชาติไทย พูดภาษาไทยที่บ้านเป็นปกติ ไม่มีนักเรียนที่มีความบกพร่องในการฟัง การพูด หรือต่อยทางสติปัญญา

ปกตินักเรียนไทยจะเริ่มเรียนภาษาอังกฤษในชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ดังนั้นนักเรียนที่ร่วมในการวิจัยครั้งนี้ได้เรียนภาษาอังกฤษเป็นปีที่ 3 เป็นช่วงที่เริ่มอ่านภาษาอังกฤษได้พอสมควร

แบบแผนการวิจัย

การวิจัยนี้ต้องการศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างความตระหนักในระบบเสียงและความสามารถในการอ่านภาษาอังกฤษและภาษาไทยของนักเรียนประถมศึกษาไทยในประเทศไทย รวมทั้งต้องการศึกษาความสามารถในการถ่ายโอน ความตระหนักในระบบเสียงจากภาษาไทยไปสู่ภาษาอังกฤษ

1. เมื่อศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างความตระหนักในระบบเสียงและความสามารถในการอ่านภาษาอังกฤษ มีตัวพยากรณ์ 4 ตัว ได้แก่ 1) การระบุเสียงแรกของคำภาษาอังกฤษ 2) การระบุเสียงท้ายของคำภาษาอังกฤษ 3) การบอกเสียงคล้องจองของคำภาษาอังกฤษ และ 4) การตัดหน่วยเสียงในคำภาษาอังกฤษ และตัวเกณฑ์ 2 ตัว ได้แก่ 1) การอ่านคำภาษาอังกฤษที่มีความหมาย และ 2) การอ่านคำภาษาอังกฤษที่ไม่มี ความหมาย

2. เมื่อศึกษาเพิ่มเติมว่าการรู้จักอักษรภาษาอังกฤษจะเป็นตัวพยากรณ์ที่ดีในการอ่านร่วมกับความตระหนักในระบบเสียงด้วยหรือไม่ มีตัวพยากรณ์ 6 ตัว ได้แก่ ตัวพยากรณ์ 4 ตัวเดิมและเพิ่มการอ่านอักษร ภาษาอังกฤษตัวพิมพ์ใหญ่และตัวพิมพ์เล็ก ส่วนตัวเกณฑ์เป็น 2 ตัวเดิม

3. เมื่อศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างความตระหนักในระบบเสียงภาษาไทยและความสามารถในการอ่านภาษาไทย มีตัวพยากรณ์ 4 ตัว ได้แก่ 1) การระบุเสียงแรกของคำภาษาไทย 2) การระบุเสียงท้ายของคำภาษาไทย 3) การระบุเสียงคล้องจองของคำภาษาไทย และ 4) การตัดหน่วยเสียงในคำภาษาไทย และตัวเกณฑ์ 2 ตัว ได้แก่ 1) การอ่านคำภาษาไทยที่มีความหมาย และ 2) การอ่านคำภาษาไทยที่ไม่มี ความหมาย

4. เมื่อศึกษาว่าการรู้จักอักษรไทยจะร่วมกับความตระหนักในระบบเสียงเป็นตัวแปรพยากรณ์ที่ดีด้วยหรือไม่ มีตัวพยากรณ์ 5 ตัว คือ ตัวเดิม 4 ตัวและเพิ่มการอ่านอักษรไทย 1 ตัว และตัวเกณฑ์ 2 ตัวเดิม

5. เมื่อศึกษาว่ามีการถ่ายโยงความตระหนักในระบบเสียงภาษาไทยไปสู่การอ่านภาษาอังกฤษหรือไม่ มีตัวพยากรณ์ 4 ตัว ได้แก่ 1) การระบุเสียงแรกของคำภาษาไทย 2) การระบุเสียงท้ายของคำภาษาไทย 3) การ

ระบุเสียงคล้องจองในคำภาษาไทย และ 4) การตัดหน่วยเสียงในคำภาษาไทย และตัวเกณฑ์ 2 ตัว ได้แก่ 1) การอ่านคำภาษาอังกฤษที่มีความหมาย และ 2) การอ่านคำภาษาอังกฤษที่ไม่มีความหมาย

เครื่องมือในการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้ใช้เครื่องมือ 2 ชุด คือ ชุดภาษาอังกฤษและชุดภาษาไทย เครื่องมือแต่ละชุดประกอบด้วยแบบทดสอบย่อย 2 ส่วน คือ ส่วนความตระหนักในระบบเสียงและส่วนความสามารถในการอ่าน

1. ชุดภาษาอังกฤษ

1.1 แบบทดสอบความตระหนักในระบบเสียงภาษาอังกฤษ ประกอบด้วย

1.1.1 แบบทดสอบการระบุเสียงแรกของคำภาษาอังกฤษ ให้นักเรียนฟังครูอ่านทีละคำ แล้วให้นักเรียนบอกว่าเสียงแรกของคำที่ได้ยินคือเสียงอะไร โดยออกเสียงให้ครูฟัง ครูจะวินิจฉัยเสียงที่เด็กบอกแล้วตัดสินให้คะแนน มีทั้งหมด 20 คำ โดยก่อนทำจะมีคำให้นักเรียนทดลองตอบก่อน 5 คำ

ตัวอย่าง : 1. bat, 2. rat, 3. cat, 4. mat, 5. map

1.1.2 แบบทดสอบการระบุเสียงท้ายของคำภาษาอังกฤษ ให้นักเรียนฟังครูอ่านทีละคำ แล้วให้นักเรียนบอกว่าเสียงท้ายของคำที่ได้ยินคือเสียงอะไร ครูจะวินิจฉัยเสียงที่เด็กบอกแล้วตัดสินให้คะแนน มีทั้งหมด 20 คำ โดยก่อนทำจะมีคำให้นักเรียนทดลองตอบก่อน 5 คำ

ตัวอย่าง : 1. pan, 2. pen, 3. bin, 4. pin, 5. pig

1.1.3 แบบทดสอบเสียงคล้องจองในคำภาษาอังกฤษ ครูจะอ่านคำให้นักเรียนฟังทีละคู่ แล้วให้นักเรียนบอกว่าคำคู่นั้นมีเสียงคล้องจองกันหรือไม่ ครูจะตัดสินให้คะแนน มีทั้งหมด 20 คู่ โดยมีคำให้นักเรียนทดลองตอบก่อน 5 คู่

ตัวอย่าง : 1. bat-rod, 2. cat-map, 3. map-lad, 4. hack-cat, 5. cap-tap

1.1.4 แบบทดสอบการตัดหน่วยเสียงของคำ นักเรียนจะฟังเสียงคำที่ครูอ่านให้ฟังทีละคำ แล้วครูจะถามนักเรียนว่า ถ้าตัดเสียงแรกหรือเสียงท้ายออกนักเรียนจะออกเสียงส่วนที่เหลืออย่างไร ครูจะวินิจฉัยเสียงที่เด็กออกและให้คะแนน มีทั้งหมด 20 ข้อ โดยมีคำให้นักเรียนทดลองตอบก่อน 3 คำ

ตัวอย่าง : 1. can (ตัดเสียงแรก), 2. hat (ตัดเสียงแรก), 3. sheep (ตัดเสียงท้าย)

1.2 แบบทดสอบการอ่านภาษาอังกฤษ มี 3 ตอน ดังนี้

1.2.1 การอ่านอักษรภาษาอังกฤษ ซึ่งเป็นอักษรอังกฤษตัวพิมพ์ใหญ่ 26 ตัว ซึ่งวางสลับลำดับ ตัวอย่าง : 1. F, 2. N, 3. L, 4. K, 5. O

1.2.2 การอ่านอักษรภาษาอังกฤษ ซึ่งเป็นอักษรอังกฤษตัวพิมพ์เล็ก 26 ตัว ซึ่งวางสลับลำดับ ตัวอย่าง : 1. f, 2. h, 3. k, 4. j, 5. l

1.2.3 การอ่านคำภาษาอังกฤษที่มีความหมาย แบบทดสอบนี้นักเรียนจะต้องอ่านคำที่กำหนดให้ทีละคำ ทั้งหมด 20 คำ โดยก่อนทำจะมีคำให้นักเรียนทดลองอ่านก่อน 5 คำ

ตัวอย่าง : 1. arm, 2. leg, 3. father, 4. fox, 5. black

1.2.4 การอ่านคำภาษาอังกฤษที่ไม่มีความหมาย ให้นักเรียนอ่านคำที่ไม่มีความหมายทีละคำ ซึ่งคำเหล่านี้ปรับมาจากคำภาษาอังกฤษที่มีความหมาย เช่น “dat” (ปรับมาจากคำว่า “cat”)

ตัวอย่าง : 1. larm, 2. teg, 3. dather, 4. dox., 5. glack

2. ชุดภาษาไทย

2.1 แบบทดสอบความตระหนักในระบบเสียงภาษาไทย ประกอบด้วยแบบทดสอบย่อย 4 ตอน
ได้แก่

2.1.1 การระบุเสียงแรกของคำ ให้นักเรียนบอกวาคำที่ได้ยินมีเสียงอะไรเป็นเสียงแรกของคำ

ตัวอย่าง : 1. นาง, 2. พาน, 3. แอบ, 4. ปีก, 5. ช้าง

2.1.2 การระบุเสียงท้ายของคำ ให้นักเรียนบอกวาคำที่ได้ยินมีเสียงอะไรเป็นเสียงท้ายของคำ

ตัวอย่าง : 1. นาง, 2. พาน, 3. แอบ, 4. ปีก, 5. ช้าง

2.1.3 การระบุเสียงคล้องจอง ให้นักเรียนบอกวาคำคู่ที่ได้ยินมีเสียงคล้องจองกันหรือไม่

ตัวอย่าง : 1. นาง - นอน, 2. ท้อง - น่อง, 3. ลาก - มาก, 4. รัก - รัก, 5. บัว - มัว

2.1.4 การตัดหน่วยเสียง ให้นักเรียนบอกวาคำที่ได้ยินเมื่อตัดเสียงแรกหรือตัดเสียงท้ายออก
แล้วส่วนที่เหลือจะออกเสียงอย่างไร

ตัวอย่าง : ตัดเสียงแรก 1. งาน, 2. เรียง, 3. แกง, 4. พูน, 5. ความ

ตัดเสียงท้าย 6. หมอบ, 7. คราง, 8. เหลือง, 9. เปลี่ยน

2.2 แบบทดสอบความสามารถในการอ่าน ประกอบด้วยแบบทดสอบย่อย 3 คือ

2.2.1 อ่านอักษรไทย ให้นักเรียนอ่านอักษรที่ไม่เรียงตามลำดับต่อไปนี้

ตัวอย่าง : 1. ฟ, 2. พ, 3. ร, 4. ย, 5. บ

2.2.2 อ่านคำมีความหมาย ให้นักเรียนอ่านคำต่อไปนี้

ตัวอย่าง : 1. วาง, 2. มาก, 3. วาด, 4. รัก, 5. ตอบ

2.2.3 อ่านคำไม่มีความหมาย ให้นักเรียนอ่านคำที่ไม่มีความหมายแต่มีหลักการอ่านเช่นเดียวกับคำที่นักเรียนเคยพบ ตัวอย่าง: 1. ซาง, 2. ตาน, 3. แชน, 4. จัก, 5. ริด

การเก็บรวบรวมข้อมูล

ผู้วิจัยคนที่ 2 ได้ขออาสาสมัครนิสิตปริญญาเอกและปริญญาโทของคณะศึกษาศาสตร์มหาวิทยาลัย
นครสวรรค์จำนวน 20 คนเป็นผู้ช่วยเก็บข้อมูล โดยทุกคนได้รับการชี้แจงและฝึกให้เข้าใจแนวทางการเก็บรวบรวม
ข้อมูล โดยเจ็ลี่ยนักเรียนแต่ละคนใช้เวลา 20 นาที ในชุดแรกและพัก 10 นาที แล้วจึงทดสอบต่ออีก 1 ชุดอีก 20
นาที รวมเวลาประมาณ 50 นาทีต่อนักเรียน 1 คน

การวิเคราะห์ข้อมูล

ผู้วิจัยใช้โปรแกรม SPSS PC รุ่น 11.5 ฟังชั่น Descriptive, Correlation และ multiple correlation
วิธี Stepwise

ผลการวิจัย

เพื่อให้การนำเสนอและการอ่านมีความสะดวกและเข้าใจง่าย ผู้เขียนขอเสนอชื่อย่อตัวพยางค์ และ
ความหมายของตัวแปรต่าง ๆ ที่จะใช้ในสมการพยากรณ์ดังนี้

	ชุดภาษาอังกฤษ	ชุดภาษาไทย
ประเภทคำ	English Initial Sound Detection = EngIni การระบุเสียงแรกของคำภาษาอังกฤษ	Thai Initial Sound Detection = ThaIni การระบุเสียงแรกของคำภาษาไทย
	English Final Sound Detection = EngFin การระบุเสียงท้ายของคำภาษาอังกฤษ	Thai Final Sound Detection = ThaFin การระบุเสียงท้ายของคำภาษาไทย
	English Rhyme Task = EngRym การบอกเสียงคล้องจองของคำภาษาอังกฤษ	Thai Rhyme Task = ThaRhy การระบุเสียงคล้องจองของคำภาษาไทย
	English Phoneme Deletion = EngPho การตัดหน่วยเสียงในคำภาษาอังกฤษ	Thai Phoneme Deletion = ThaPho การตัดหน่วยเสียงของคำภาษาไทย
	English Letter Identification Upper Case = EngUpp การอ่านอักษรอังกฤษตัวพิมพ์ใหญ่	Thai Letter Identification = ThaLet การอ่านอักษรไทย
	English Letter Identification Lower Case = EngLow การอ่านอักษรอังกฤษตัวพิมพ์เล็ก	
ประเภทคำ	English Real Word Reading = EngRea การอ่านคำภาษาอังกฤษที่มีความหมาย	Thai Real Word Reading = ThaRea การอ่านคำภาษาไทยที่มีความหมาย
	English Pseudoword Reading = EngPsu การอ่านคำภาษาอังกฤษที่ไม่มีมีความหมาย	Thai Pseudoword Reading = ThaPsu การอ่านคำภาษาไทยที่ไม่มีมีความหมาย

การวิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างความตระหนักในระบบเสียงกับความสามารถในการอ่านภาษาอังกฤษและการพยากรณ์ความสามารถในการอ่านภาษาอังกฤษด้วยความตระหนักไว้ในหน่วยเสียงภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 พบว่า

1. สหสัมพันธ์ระหว่างความตระหนักในระบบเสียงภาษาอังกฤษกับความสามารถในการอ่านคำภาษาอังกฤษที่มีความหมายและไม่มีมีความหมายสามารถอธิบายได้ด้วยสมการพยากรณ์ในรูปคะแนนมาตรฐานตามลำดับ ดังนี้

$$\text{สมการ 1 : EngRea} = .370\text{EngFin} + .155\text{EngRhy} + .121\text{Engpho} - .134\text{EngIni}$$

$$\text{สมการ 2 : EngPsu} = .204\text{EngPho} + .165\text{EngRhy} + .165\text{ZEngFin}$$

แสดงว่าความตระหนักในระบบเสียงมีผลทางบวกต่อการพยากรณ์ความสามารถในการอ่านคำภาษาอังกฤษที่มีความหมายคือ การระบุเสียงท้ายของคำ รองลงไปคือ การระบุเสียงคล้องจองและการตัดหน่วยเสียง ส่วนการระบุเสียงแรกของคำกลับส่งผลในทางลบ ตัวพยากรณ์ทั้ง 4 สัมพันธ์กับความสามารถในการอ่านคำภาษาอังกฤษเท่ากับ .435 และร่วมกันอธิบายความสามารถในการอ่านคำภาษาอังกฤษได้ร้อยละ 19 ในขณะที่การพยากรณ์ความสามารถในการอ่านคำภาษาอังกฤษที่ไม่มีมีความหมายพบว่าตัวพยากรณ์ที่ส่งผลสูงสุดคือ การตัดหน่วยเสียงในคำภาษาอังกฤษ รองลงไปคือ การระบุเสียงคล้องจองและการระบุเสียงท้ายของคำภาษาอังกฤษ โดยตัวพยากรณ์ความตระหนักในระบบเสียงเพียง 3 ตัว สัมพันธ์กับความสามารถในการอ่านคำภาษาอังกฤษที่ไม่มีมีความหมายเท่ากับ .405 และร่วมกันอธิบายความสามารถในการอ่านคำภาษาอังกฤษที่ไม่มีมีความหมายได้ร้อยละ 16.4

2. สหสัมพันธ์ระหว่างความตระหนักในระบบเสียงภาษาอังกฤษและการรู้จักอักษรภาษาอังกฤษกับความสามารถในการอ่านคำภาษาอังกฤษที่มีความหมายและไม่มีมีความหมายสามารถอธิบายได้ด้วยสมการพยากรณ์ในรูปคะแนนมาตรฐานตามลำดับ ดังนี้

$$\text{สมการ 3 : EngRea} = .350\text{EngLow} + .255\text{EngFin}$$

$$\text{สมการ 4 : EngPsu} = .409\text{EngLow} + .227\text{EngPho} + .090\text{EngRhy}$$

แสดงว่าเมื่อนำความตระหนักในระบบเสียงทั้ง 4 ตัวร่วมกับการอ่านอักษรภาษาอังกฤษ ทำนายความสามารถในการอ่านคำภาษาอังกฤษพบว่า มีตัวพยากรณ์ที่ดี 2 ตัวคือ การอ่านอักษรภาษาอังกฤษตัวเล็กและการระบุเสียงท้ายของคำ สัมพันธ์กับความสามารถในการอ่านคำภาษาอังกฤษเท่ากับ .501 โดยร่วมกันอธิบายความสามารถในการอ่านคำภาษาอังกฤษได้ร้อยละ 25 ในขณะที่การทำนายการอ่านคำภาษาอังกฤษที่ไม่มี ความหมายมีตัวพยากรณ์ที่ดี 3 ตัวคือ การอ่านอักษรภาษาอังกฤษตัวเล็ก การตัดหน่วยเสียงและการระบุเสียง คล้องจอง สัมพันธ์กับความสามารถในการอ่านคำภาษาอังกฤษที่ไม่มี ความหมายเท่ากับ .540 ซึ่งร่วมกันอธิบายความสามารถในการอ่านคำภาษาอังกฤษที่ไม่มี ความหมายได้ร้อยละ 29.2 งานวิจัยนี้จึงสนับสนุนและยืนยันแนวคิดของสโนว์และคณะ (Snow et al., 1998) ที่ว่า การรู้จักตัวอักษรเป็นตัวพยากรณ์ที่ดีในการอ่าน

3. สหสัมพันธ์พหุระหว่างความตระหนักในระบบเสียงภาษาไทยกับความสามารถในการอ่านคำภาษาไทยที่มีความหมายและไม่มี ความหมายสามารถอธิบายได้ด้วยสมการพยากรณ์ในรูปคะแนนมาตรฐานตามลำดับ ดังนี้

$$\text{สมการ 5 : ThaRea} = .294\text{ThaFin} + .243\text{ThaPho} + .106\text{ThaIni}$$

$$\text{สมการ 6 : ThaPsu} = .317\text{ThaPho} + .191\text{ThaFin} + .110\text{ThaIni}$$

แสดงว่าความตระหนักในระบบเสียงภาษาไทยส่งผลทางบวกต่อการพยากรณ์ความสามารถในการอ่าน คำภาษาไทย โดยพบว่า มีตัวพยากรณ์ที่ดี 3 ตัวคือ การระบุเสียงท้ายของคำ การตัดหน่วยเสียงและการระบุเสียง แรกของคำ ตัวพยากรณ์ทั้ง 3 ตัว สัมพันธ์กับความสามารถในการอ่านคำภาษาไทยเท่ากับ .555 และร่วมกัน อธิบายความสามารถในการอ่านคำภาษาไทยได้ร้อยละ 30.8 ในขณะที่การพยากรณ์ความสามารถในการอ่านคำ ภาษาไทยที่ไม่มี ความหมายพบว่าตัวพยากรณ์ที่ส่งผลสูงสุดคือ การตัดหน่วยเสียงในคำภาษาไทย รองลงไปคือ การระบุเสียงท้ายของคำภาษาไทยและการระบุเสียงแรกของคำภาษาไทย โดยตัวพยากรณ์ความตระหนักในระบบ เสียงทั้ง 3 ตัว สัมพันธ์กับความสามารถในการอ่านคำภาษาไทยที่ไม่มี ความหมายเท่ากับ .528 และร่วมกัน อธิบายความสามารถในการอ่านคำภาษาไทยที่ไม่มี ความหมายได้ร้อยละ 27.9

4. สหสัมพันธ์พหุระหว่างความตระหนักในระบบเสียงภาษาไทยและการรู้จักอักษรไทยกับ ความสามารถในการอ่านคำภาษาไทยที่มีความหมายและไม่มี ความหมายสามารถอธิบายได้ด้วยสมการพยากรณ์ ในรูปคะแนนมาตรฐานตามลำดับ ดังนี้

$$\text{สมการ 7 : ThaRea} = .341\text{ThaFin} + .214\text{ThaPho} + .172\text{ThaLet}$$

$$\text{สมการ 8 : ThaPsu} = .289\text{ThaPho} + .242\text{ThaFin} + .172\text{ThaLet}$$

แสดงว่าเมื่อนำความตระหนักในระบบเสียงทั้ง 4 ตัวร่วมกับการอ่านอักษรภาษาไทยทำนายการอ่านคำ ภาษาไทยพบว่า มีตัวพยากรณ์ที่ดี 3 ตัวตามลำดับคือ การระบุเสียงท้ายของคำ การตัดหน่วยเสียงและการอ่าน อักษรภาษาไทย สัมพันธ์กับความสามารถในการอ่านคำภาษาไทยเท่ากับ .572 และร่วมกันอธิบายความสามารถ ในการอ่านคำภาษาไทยที่มีความหมายได้ร้อยละ 32.8 ในขณะที่การทำนายการอ่านคำภาษาไทยที่ไม่มี ความหมายมีตัวพยากรณ์ที่ดี 3 ตัวเต็ม แต่สลบลำดับความสำคัญเล็กน้อยคือ การตัดหน่วยเสียง การระบุเสียง ท้ายของคำและการอ่านอักษรภาษาไทย สัมพันธ์กับความสามารถในการอ่านคำภาษาไทยที่ไม่มี ความหมาย เท่ากับ .528 ซึ่งร่วมกันอธิบายความสามารถในการอ่านคำภาษาไทยที่ไม่มี ความหมายได้ร้อยละ 27.9 งานวิจัยนี้ จึงสนับสนุนและยืนยันแนวคิดของสโนว์และคณะ (Snow et al., 1998) ที่ว่า การรู้จักตัวอักษรเป็นตัวพยากรณ์ที่ดี ในการอ่าน

5. การถ่ายโยงความตระหนักในระบบเสียงภาษาไทยไปยังการอ่านคำภาษาอังกฤษ สหสัมพันธ์พหุระหว่างความตระหนักในระบบเสียงภาษาไทยกับความสามารถในการอ่านคำภาษาอังกฤษที่มีความหมายและไม่มีมีความหมายสามารถอธิบายได้ด้วยสมการพยากรณ์ในรูปคะแนนมาตรฐานตามลำดับ ดังนี้

$$\text{สมการ 9 : EngRea} = .278\text{ThaRhy} + .236\text{ThaPho} - .152\text{ThaIni}$$

$$\text{สมการ 10 : EngPsu} = .204\text{ThaPho} + .123\text{ThaRhy}$$

แสดงว่าเมื่อนำความตระหนักในระบบเสียงภาษาไทยทั้ง 4 ตัวทำนายการอ่านคำภาษาอังกฤษพบว่า มีตัวพยากรณ์ที่ดี 3 ตัวตามลำดับคือ การระบุเสียงคล้องจองของคำไทย การตัดหน่วยเสียงคำไทยและการระบุเสียงแรกของคำภาษาไทย โดยการระบุเสียงแรกของคำภาษาไทยกลับส่งผลกระทบต่อความสามารถในการอ่านคำภาษาอังกฤษ ตัวพยากรณ์ทั้ง 3 สัมพันธ์กับความสามารถในการอ่านคำภาษาอังกฤษเท่ากับ .380 และร่วมกันอธิบายความสามารถในการอ่านคำภาษาอังกฤษได้ร้อยละ 14.4 ในขณะที่การทำนายการอ่านคำภาษาอังกฤษที่ไม่มีความหมายมีตัวพยากรณ์ที่ดี 2 ตัวเดิม แต่สลบลำดับความสำคัญคือ การตัดหน่วยเสียงคำไทยและการระบุเสียงคล้องจองของคำไทย ตัวพยากรณ์ทั้ง 2 สัมพันธ์กับความสามารถในการอ่านคำภาษาอังกฤษที่ไม่มีความหมายเท่ากับ .287 ซึ่งร่วมกันอธิบายความสามารถในการอ่านคำภาษาอังกฤษที่ไม่มีความหมายได้ร้อยละ 8.2

ดังนั้นความตระหนักในระบบเสียงภาษาไทยสามารถถ่ายโยงการเรียนรู้ไปยังการอ่านคำภาษาอังกฤษได้ ซึ่งสอดคล้องกับการถ่ายโยงการเรียนรู้ในภาษาอื่นๆ ด้วย เช่นการถ่ายโยงจากภาษาอังกฤษไปยังภาษาฝรั่งเศส อิตาลี สเปนและสวีเดน (Lundberg, Olofsson, & Wall, 1980 ; Alegria, Pignot, & Morais, 1982 ; Ognjenovic, Lukatela, Feldman, & Turvey, 1983 ; de Manrique & Gramigna, 1984 ; Cossu, Shankweiler, Liperman, Katz, & Tolar, 1998) นอกจากนี้ซิเซโรและโรเยอร์ (Cisero and Royer, 1995) ได้ศึกษาพบว่า การถ่ายโยงความตระหนักในระบบเสียงภาษาแม่ไปยังภาษาอื่นนั้น จำเป็นต้องมีโครงสร้างของหน่วยเสียงคล้ายกันและมีระบบตัวอักษรที่เทียบกันได้ แต่เนื่องจากภาษาไทยเป็นภาษาที่มีระบบการเขียนเช่นเดียวกับภาษาอังกฤษ แต่มีโครงสร้างหน่วยเสียงไม่คล้ายกับภาษาอังกฤษ งานวิจัยนี้สามารถยืนยันได้ว่าการถ่ายโยงความตระหนักในระบบเสียงภาษาไทยสู่ความสามารถในการอ่านภาษาอังกฤษได้ร้อยละ 14.4 ซึ่งน้อยกว่าการพยากรณ์ด้วยการตระหนักของภาษาเดียวกันคือ การตระหนักในหน่วยเสียงภาษาอังกฤษพยากรณ์การอ่านภาษาอังกฤษได้ร้อยละ 19 (ผลการวิจัยข้อ 1) และการตระหนักในหน่วยเสียงภาษาไทยพยากรณ์การอ่านภาษาไทยได้ร้อยละ 30.8 (ผลการวิจัยข้อ 3) ที่เป็นเช่นนี้เพราะคำประกอบด้วยหลายหน่วยเสียง หากเป็นภาษาเดียวกันย่อมเสริมกัน แต่การถ่ายโยงนั้นเป็นการเทียบเคียงระบบการเกิดคำว่าประกอบด้วยพยัญชนะต้น สระ และตัวสะกด แต่ไม่สามารถเทียบเสียงจากคำภาษาหนึ่งไปยังคำในภาษาอื่นได้ตัวต่อตัวอีกทั้งเป็นเพียงเสียงเทียบเคียงกันไม่เหมือนกันอย่างสมบูรณ์

การประยุกต์ผลการวิจัยในการสอนอ่านภาษาที่สอง

การเรียนรู้การอ่านภาษาที่สองสามารถพัฒนาได้ด้วยการเอาใจใส่ฝึกฝนการอ่านภาษาแม่ให้คล่องก่อน หรือถ้าจะเรียนสองภาษาควบคู่กัน เด็กก็จะสามารถถ่ายโยงการเรียนรู้จากภาษาหนึ่งไปยังอีกภาษาหนึ่งได้ ซึ่งยืนยันได้ทั้งจากงานวิจัยนี้และงานวิจัยอื่นๆ ว่า ความตระหนักในระบบเสียงสามารถถ่ายโยงจากภาษาหนึ่งไปยังอีกภาษาหนึ่งได้ โดยเฉพาะจากภาษาแม่สู่ภาษาที่สอง ในที่นี้คือ มีการถ่ายโยงความตระหนักในระบบเสียงภาษาไทยสู่ภาษาอังกฤษ ในขณะที่งานวิจัยอื่นพบว่า มีการถ่ายโยงความตระหนักในระบบเสียงจากภาษาจีนไปยังภาษาอังกฤษและจากภาษาสเปนไปยังภาษาอังกฤษ (Cisero & Roger, 1995; Gottardo, 2002)

ผลการวิจัยนี้ชี้แนะว่า การจัดการเรียนรู้แบบสองภาษาเป็นสิ่งที่เป็นไปได้เพราะมีเหตุผลรองรับว่า การเรียนรู้ภาษาต่างกันสามารถถ่ายโยงกันได้ รวมทั้งยอมให้อธิบายปรากฏการณ์ที่นักศึกษาไทยเดินทางไปเรียนในประเทศที่ใช้ภาษาอังกฤษได้ว่า นักศึกษาไทยสามารถถ่ายโยงหลักภาษาไทยไปยังภาษาอังกฤษได้ ดังนั้นการเรียนภาษาแม่ที่ดีพอ จะเป็นสะพานเชื่อมการเรียนรู้จากภาษาแม่สู่ภาษาที่สองได้

ข้อเสนอแนะในการวิจัยต่อเนื่อง

1. ควรมีการศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างความตระหนักในระบบเสียงและความสามารถในการอ่านภาษาอังกฤษภายใต้บริบทของการเรียนภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่สอง (ESL) และการเรียนภาษาอังกฤษเป็นภาษาต่างประเทศ (EFL) เนื่องจากการวิจัยในลักษณะนี้ยังมีน้อย

2. ควรมีการพัฒนาแบบวัดความตระหนักในระบบเสียงภาษาไทยและความสามารถในการอ่านภาษาไทยที่เป็นมาตรฐาน และศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างความตระหนักในระบบเสียงภาษาไทยและความสามารถในการอ่านภาษาไทยเพื่อจะได้สร้างข้อสรุปร่วมกับงานวิจัยครั้งนี้

ข้อสรุป

ความตระหนักในระบบเสียงมีความสำคัญต่อความสามารถในการอ่านทั้งภาษาแม่และภาษาที่สอง การทำนายความสามารถในการอ่าน ด้วยความตระหนักในระบบเสียง จะแตกต่างกันระหว่างภาษาแม่และภาษาที่สอง แต่เราสามารถพัฒนาการเรียนภาษาที่สองพร้อมกับภาษาแม่ได้ เรายังสามารถพัฒนาการเรียนภาษาที่สองได้จากการพัฒนาการเรียนภาษาแม่ งานวิจัยนี้ได้แสดงให้เห็นว่ามีการถ่ายโยงความตระหนักในระบบเสียงภาษาไทยไปยังความสามารถในการอ่านคำภาษาอังกฤษได้ แสดงว่าสามารถถ่ายโยงการเรียนรู้ระหว่างภาษาที่มีความซับซ้อนของระบบเขียนคล้ายกันได้

กิตติกรรมประกาศ

บทความนี้สำเร็จได้ด้วยความช่วยเหลือจากรองศาสตราจารย์ ดร.อัญชลี สิงห์น้อย และผู้ช่วยศาสตราจารย์ศิริพร มณีชูเกตุ ผู้เขียนขอขอบคุณไว้ ณ โอกาสนี้

เอกสารอ้างอิง

- Alegria, J., Pignot, E., & Morais, J. (1982). Phonemic analysis of speech and memory codes in beginning readers. *Memory & Cognition*, 10, 451-456.
- Allor, J.H. (2002). The relationships of phonemic awareness and rapid naming to reading development. *Learning Disability Quarterly*, 25, 47-57.
- Chiappe, P., & Siegel, L.S. (1999). Phonological awareness and reading acquisition in English- and Punjabi-speaking Canadian children. *Journal of Educational Psychology*, 91, 20-28.
- Chiappe, P., Siegel, L.S. & Gottardo, A. (2002). Reading-related skills of kindergarteners from diverse linguistic backgrounds. *Applied Psycholinguistics*, 23, 95-116.
- Cisero, C. A., & Royer, J. (1995). The development and cross-language transfer of phonological awareness. *Contemporary Educational Psychology*, 20, 275-303.

- Cossu, G., Shankweiler, D., Liberman, I.Y., Katz, K., & Tola, G. (1998). Awareness of phonological segments and reading ability on Italian children. *Applied Psycholinguistics*, 9, 1-16.
- De Manrique, A.M.B., & Gramigna, S. (1984). *Phonological and syllabic segmentation in preschool and first grade children*. *Lecturay Vida*, 5, 4-13.
- Dhanesschaiyakupta, U. (2003). *L1 orthography: The effects on L2 word recognition of Thai and Chinese ESL learners*. Unpublished doctoral dissertation, University of Pittsburgh, Pittsburgh.
- Ehri, L.C. (1998). Grapheme-phoneme knowledge is essential for learning to read words in English. In J. L. Metsala & L.C. Ehri (Eds.), *Word recognition in beginning literacy* (pp.3-44). Mahwah, NJ: Lawrence Erlbaum Associates, Publishers.
- Frost, R. (1992). Orthography and phonology: The psychological reality of orthographic depth. In P. Downing, M. Noonan, & S.D. Lima (Eds.), *The linguistics of literacy* (pp. 255-274). Philadelphia: John Benjamins Publishing.
- Frost, R. (1994). Prelexical and postlexical strategies in reading: Evidence from a deep and a shallow orthography. *Journal of Experimental Psychology, Learning, Memory, and Cognition*, 20, 1, 116-129.
- Frost, R., & Katz, L. (1987). Strategies for visual word recognition and orthographical depth: A multilingual comparison. *Journal of Experimental Psychology, Human, Perception, and Performance*, 13, 104-115.
- Goswami, U. (2000). Phonological and lexical processes. In M.L. Kamil, P. B. Mosenthal, P.D. Pearson, & R. Barr (Eds.), *Handbook of Reading Research* (Vol. III, pp. 251-267). Mahwah, NJ: Lawrence Erlbaum Associates.
- Gottardo, A. (2002). The relationship between language and reading skills in bilingual Spanish-English speakers. *Topics in Language Disorders*, 22(5), 46-70.
- Gottardo, A., Yan, B., Siegel, L.S., & Wade-Woolley, L. (2001). Factors related to English reading performance in children with Chinese as a First Language: more evidence of cross-language transfer of phonological processing. *Journal of Educational Psychology*, 93(3), 530-542.
- Huang, H.S. & Hanley, J.R. (1994). *Phonological awareness and visual skills in learning to read Chinese and English*. *Cognition*, 54, 73-98.
- Katz, L., & Feldman, L.B. (1981). Linguistic coding in word recognition. In A. M. Lesgold & C. A. Perfetti (Eds.), *Interactive processes in reading*, (pp. 85-105). Hillsdale, NJ: Lawrence Erlbaum Associates.
- Katz, L. & Frost, L. (1992). Reading in different orthographies: The orthographic depth hypothesis. In R. Frost & L. Katz (Eds.), *Orthography, phonology, morphology, and meaning* (pp.67-84). Amsterdam, North-Holland: Elsevier Science Publishers.
- Krejcie, R. V. & Morgan, D.W. (1970). Determining sample size for research activities. *Educational and Psychological Measurement*, 30, 607-610.
- Lesaux, N.K. & Siegel, L.S. (2003). The development of reading in children who speak English as a second language. *Developmental Psychology*, 39(6), 105-1019.
- Litt, D. G. (2003). *An exploration of the double-deficit hypothesis in the reading recovery population*. Unpublished doctoral dissertation, University of Maryland, College Park.
- Lundberg, I., Olofsson, A., & Wall, S. (1980). Reading and spelling skills in the first school years predicted from phonemic awareness skills in kindergarten. *Scandinavian Journal of Psychology*, 21, 159-173.
- Maclea, M., Bryant, P., & Bradley, L. (1987). Rhymes, nursery rhymes, and reading in early childhood. *Merrill-Palmer Quarterly*, 33(3), 255-281.
- Mann, V.A. & Foy, J.G. (2003). Phonological awareness, speech development, and letter knowledge in preschool children. *Annals of Dyslexia*, 53, 149-173.
- Muter, V. & Diethelm, K. (2001). The contribution of phonological skills and letter knowledge to early reading development in a Multilingual population. *Language Learning*, 51(2), 187-219.
- Muter, V., Hulme, C., Snowling, M., & Taylor, S. (1998). Segmentation, not rhyming, predicts early progress in learning to read. *Journal of Experimental Child Psychology*, 71, 3-27.
- Ognjenovic, V., Lukatela, G., Feldman, L.B., & Turvey, M.T. (1983). Misreadings by beginning readers of Serbo-Croatian. *Quarterly Journal of Experimental Psychology*, 35A, 97-109.
- Singnoi, U. (2000). *Nominal constructions in Thai*. Unpublished doctoral dissertation, University of Oregon, Eugene.

- Snow, C.E., Burns, M.S., & Griffin, P. (1998). *Preventing reading difficulties in young children*. Washington, D.C.: National Academy Press.
- Thai Oregon. (2004). *The Thai Writing system*. Retrieved July 14, 2004, from www.thaioregon.com/thailanguage.htm
- Wei, Y. & Zhou, Y. (2002). *Insights into English pronunciation problems of Thai students*. (ERIC Document Reproduction Service No. ED476746)